

Na izložbi u Ulmu, gde je priređena izložba njegovih fotografija, gospodin Dragoljub Zamurović je od generalnog koordinatora Saveta podunavskih gradova i regija za promociju i afirmaciju evropskih vrednosti i standarda, gospodina Petra Langerera, saznao da je prihvaćena kandidatura Novog Sada za Evropsku prestonicu kulture 2021. Gospodin Langerer je skočio i počeo da ga ljubi, a on isprva bio u neverici, smatrajući to ravno dobitku na lotu-u. Priča oko kandidature bila mu je bliska iz više, uvek lepih, razloga. Dok je profesionalno boravio u Osijeku, bio je svedokom kako je zamenik gradonačelnika tog grada, gospodin Vladimir Ham, i prvi čovek osiječke kandidature za Evropsku prestonicu kulture 2020, iskoristio sve svoje iskustvo da pomagao Novom Sadu da je dobije.

O Novom Sadu je, sa svojim sinovima, Nikolom i Markom, koji se takođe bave fotografijom, izdao kapitalnu Foto monografiju grada, opremljenu velikim slikama i sa malo teksta, baš onako kako on voli. Godinu dana su praktično živeli sa Novim Sadom, u sva četiri godišnja doba, i beležili događanja na ulicama, kafićima, crkvama. Izuzetno lepo primljeni, gde god da su se pojavili pozivali su ih da slikaju, i niko nije pravio problem. Želeo je da napravi snimke iz vazduha, i za tu priliku osmislio poseban balon, napunjen helijumom, koji za razliku od onog kojim obično plovi nebom Srbije, to radi sporije, onako po vojvođanski, nadletao centar, Tvrđavu ... Snimljeno je hiljade i hiljade fotografija, dosta njih uvršteno u Monografiju grada, jer čak ni Novosađani svoj grad ne poznaju iz te perspektive. Jedino žali što se ta knjiga nije našla u redovnoj prodaji, već je tendenciozno rađena kao reprezent za potrebe gradonačelnika.

Gospodin Dragoljub Zamurović sebe ne smatra klasičnim fotografom već slikarom sa fotoaparatom. Svoje fotografije zamisli unapred, promisli iz kog ugla bi bile najvernije predstavljene, pa tek onda to i uradi. Nekada uspe, nekada ne. Kada slika portret, trudi se da onaj koga slika toga ne bude svestan, da uhvati trenutak nesvesnosti njegovog prisustva. Jer, iz njegovog bogatog iskustva, ljudi koje slika postaju nervozni, ukoče se, i to se na fotografijama vidi. Drugi način da dođe do dobre fotografije je da „izmori“ onoga koga slika, da tom više ne bude važno kako će izgledati na slici, već da se opusti i uđe u svoju svakodnevicu. Kaže da je primenjujući tu taktiku napravio niz odličnih fotografija sa podunavskim Švabama, slikajući ih

dok su se pripremali za probu hora, da bi prave fotografije napravio onda kada su na njega zaboravili, kada je proba počela. A to mu je i bilo potrebno.

Kažu da dobra fotografija govori sve jezike sveta. Gospodin Dragoljub Zamurović kaže da uvek voli da iskoristi fotografiju na način da ne mora ništa da objašnjava. Ima i onih iza kojih mora da stoji priča. Primer za to je, serija fotografija - portreta podunavskih Švaba i njihov način života. Sa svakim od njih morao je da popriča o njihovom poreklu, kako su i kada njihovi pradedovi došli na ovo područje, čime su se bavili, čime se oni sada bave, i iza svakog portreta stoji razgovor sa njima.

Sa svojim fotoaparatom proputovao je skoro ceo svet, slikao najrazličitije stvari, napravio jedinstvene slike iz ptičje perspektive, leteći balonom. Mnogi su ga pitali da li se plaši? A on im odgovarao:

- Moja ljubav prema fotografiji i želja da dobijem dobru fotografiju je veća od mog straha.

Svaki put kada poleti, plaši se, ali skoncentrisan na fotografiju, strah ga brzo mine. Jedino gleda da ne naleti na neki stub od dalekovoda. Isti strah ima kada se popne na neku visoku zgradu. Nedavno je sa „Beograđake“, tražeći optimalan ugao, skoro prešao granicu ograde visoke svega 30-40 cm. Seća se da mu je u jednom momentu prošlo kroz glavu: "Samo nemoj da skočiš." Na sreću, poslušao je glas razuma.

Dragoljub Zamurović je diplomirao arhitekturu, magistrirao fotografiju, koja mu je ispunila i oplemenila profesionalni život. Njegovi sinovi pošli su njegovim stopama mimo njegovog nagovora. Želeo je da oni izaberu svoj put, jedan je arhitekta, drugi menadžer, ali obojica zaljubljenici u osmu umetnost - fotografiju, po mišljenju autoriteta njihovog oca, izuzetno talentovani, a jedan i živi od fotografije.

Kaže da nema neostvarenih želja u profesiji kojom se bavi, ili ne može da ih se seti:

- Ali, volim kada mi neko da neki inspirativan zadatak. Ne mora ništa ni da mi plati, samo putne troškove. Kao nedavno u Portugaliji. Slikali smo mesec dana, imali jednu veliku izložbu i ništa nisam zaradio, ali sam bio potpuno opušten i zadovoljan, kao da radim za National Geographic. I predivno sam se osećao.